

Stichting

GlobeTruckers

Truckrun

Nieuwsbrief

Nummer 24

september 2019

Bleek dat René en ik allebei los van elkaar een verslag hadden geschreven van de run. Weet je? Ik plaats ze allebei, hebben jullie wat te lezen want je weet maar nooit wanneer de volgende nieuwsbrief komt.

Voorzitterswoordje

Na even rustig op adem te zijn gekomen terug kijkend op een mooie run.

De voorbereidingen dit jaar was voor ons in het begin erg goed. We waren uitgekozen door scholengemeenschap Compaaen om daar een hele mooie cheque in ontvangst te nemen en als klap op de vuurpijl kwam daar transport groep Beverwijk ook nog met een hele mooi bedrag over de brug. En de altijd trouwe sponsoren bleven ons dit jaar ook weer trouw.

Dus wij dachten "kat in het bakkie". Nou, dat pakte iets anders uit. De vergunningen bleven uit terwijl alles panklaar op papier stond Dorothée (Harteheem) had een risico analyse gemaakt die naar onze mening waterdicht was. Alle punten waren afgeschermd ook omdat we daar 2 jaar terug zo mee liepen te tobben. Gesprek met politie verliep iets gemoedelijker dan 2 jaar terug (ik was er niet bij) maar één hekel punt kwam wéér terug; de USA copcars die voor ons zo belangrijk zijn omdat ze met hun bijzondere toeters en bellen de mensen uit hun huizen trekken. Even laten bezinken hoe we dat weer gaan oplossen.

En toen kwam hoofdstuk Heiloo. Daar is eigenlijk al te veel over gezegd vind de Gemeente want wij hadden de publiciteit opgezocht. Wij waren namelijk met een stel vrijwilligers op pad gegaan voor handtekeningen van mensen die voor waren. En dat waren er heel veel. Maar 4 tegenstanders hebben meer te vertellen dan de voorstanders. Iedereen die ons een warm hart

toedragen waren boos, erg boos.

Waarom werden we zo lang aan het lijntje gehouden? Simpel, het is politiek. En ze verschuilen zich achter regeltjes en ander duur gelul.

En maar zeggen we zullen jullie met alles proberen te helpen om een oplossing te vinden. Wat een prietpraat

Heiloo zou contact zoeken met de gemeente Alkmaar of we daar doorheen konden, we kregen zelfs al een route.

Dus Melgert en ik in de auto en die route gaan rijden, en eerlijk is eerlijk, het had wel gaaf worden. Maar wat schetst onze verbazing, tijdens dat ritje krijg ik telefoon van gemeente Alkmaar. Die had een soort pers bericht onder ogen gekregen dat wij door Alkmaar kwamen terwijl ze van niks af wisten. Nou dan zakt je broek wel even af. Gelukkig waren ze daar iets socialer dan die andere club dus meteen afspraken gemaakt voor de run over 2 jaar (mocht die er komen).

Ten einde raad een voor ons belangrijke politie agent gebeld en die kwam met de gouden tip. Rijkswaterstaat bellen! En gewoon vragen of we een klein stukje over de N 9 zouden mogen rijden. Alle geleerden vertelde ons dat we daar geen toestemming voor zouden krijgen bla bla bla .

We kregen een batterij aan nummers van laag naar heel belangrijk. Dus Melgert heeft alle nummer proberen te bellen (of toch niet) en met de hoogste aan de lijn was het met 5 minuten geregeld, of lag het toch aan de kracht van Melgert. Wel met tal van tips waar we ons aan moeten houden maar pfff de route was eindelijk gereed.

In de tussen tijd aanvraag ingediend rechtstreeks bij burgemeester van Heemskerk voor de toeters en bellen. En daar kwam ook het voor ons zo belangrijke antwoord. Ja hoor het mag, eens in de 2 jaar moet dat kunnen. Weer een vinkje.

Op 1 september zou ons vernieuwde inschrijfsysteem om 12.00 uur open gaan maar door een uur tijd verschil liep dat iets anders waardoor hij al eer-

der online stond. Niemand iets van gemerkt maar bij ons stond het knopje uit dus 3 over 12 plofte mijn telefoon. Mandy heeft dat heel snel opgelost en iedereen kon zijn gang gaan.

Wat een gekkenhuis, in nog geen 1½ uur 158 aanmeldingen terwijl er maar 100 konden meerijden, met het oog op de veiligheid en een kortere rij. Nou is het systeem wat we hebben zo geautomatiseerd dat het zelf aangeeft waar we genoeg van hebben en waar te kort, trekkers, bakwagens, slaap cabine.

Dus 23 trekkers handmatig ingedeeld voor de rolstoelen en de rest automatisch.

En ja we moesten helaas mensen teleurstellen wat voor ons ook echt geen pretje was. Maar we hebben het zo eerlijk mogelijk uitgevoerd.

Donderdag ochtend 12 september kreeg ik al heel

zijn kiezen kreeg. Zonder hem had ik het bijtje er bij neer gegooid maar telkens kwamen we er weer uit. En daar heb ik diep respect voor. En toen kwam de grote dag toch heel rap dichterbij er was echt een hotline tussen ons, hebben we dit hebben we dat. Overall stond een vinkje achter dus laat het maar beginnen.

Zaterdag 21 september

We waren om 7 uur aanwezig met een aantal vrijwilligers. En dat is waar ik nog steeds dankbaar voor ben, iedereen weet zonder wat te zeggen wat hij of zij moet doen en nemen de nieuwe mensen onder hun hoede. Alles ging lekker ontspannen en we waren veel sneller klaar dan we verwacht hadden. De auto's druppelden binnen en dat ging allemaal perfect.

vroeg een belletje van Dorothee dat er bij Thessa in de privésfeer iets verschrikkelijks was gebeurd waardoor ze niet meer beschikbaar was. We waren allemaal diep geschokt.

Paniek alom want Thessa droeg de zorg voor de inschrijvingen van de bijrijders en wij hadden al zoveel werk. Gelukkig werd Dorothee aan alle kanten opgevangen en geholpen door collega's die gelukkig snapten dat dit niet alleen door haar gedaan kon worden waarvoor nog steeds onze dank.

Ondertussen draaiden wij belachelijk veel uren voor de grote dag want je wil toch alles goed op de rails hebben staan. En in deze een heel groot compliment naar Melgert die het dit jaar echt voor

Het was lekker druk met een gezellig stuk muziek en de sfeer was geweldig ook vanwege het mooie weer natuurlijk.

Toen de toespraken. De directrice van de Hartekampgroep had vele lovende woorden voor de organisatie. En toen was ik aan de beurt en dat ging niet helemaal zoals ik verwacht had. Op het moment dat ik alleen op dat podium stond kwamen de emoties uit mijn lijf. Zoveel weken ploeteren, tegenslagen, lange werkdagen, alles kwam in eens naar boven. Ik schaam me er niet voor maar had het liever niet gehad.

De run zelf ging fantastisch en met een klein openthoud in Egmond aan Zee vanwege een ambulance was het een super mooie toer. Dat

kwam natuurlijk ook wel omdat ik een hele dikke auto onder mijn komt had.

Bij terugkomst ging het uitstappen naar mijn inziens ook veel sneller dan normaal. Dus toen kon het afsluitende feestje beginnen. Het eten was erg lekker en de sfeer zat er goed in.

Dan komt er na zo'n dag altijd weer het vervelende moment van opruimen maar onze vrijwilligers zijn zo gaaf dat ze iedereen aanspoorde om mee te helpen. Dus zondag morgen om 9.30 was alles klaar, heerlijk.

Ik wil iedereen die deze bijzondere dag heb-

ben doen slagen heel erg bedanken. Jullie hebben er voor gezorgd dat deze dag geslaagd was. Ik kan niet iedereen persoonlijk bedanken want stel dat ik iemand vergeet. Eén persoon wil ik wel met naam noemen: Melgert Rink, vanaf 2008 al bij ons, uitgegroeid tot alleskunner, iemand waar ik altijd op terug kan vallen. MELGERT BEDANKT.

Alle sponsors bedankt want zonder jullie geen run. En zeker alle chauffeurs, motorrijders en transportbedrijven die zich weer van hun beste kant hebben laten zien.

Met vriendelijke groet,
René.

Nou die Truckrun van 2019 dat was me d'r eentje zeg. En dan wel in alle opzichten. Ik denk niet dat we deze snel zullen vergeten, want het heeft in de voorbereiding nogal tegen gezeten. Het heeft niet zoveel zin om alles nog een keer op te rakelen maar geloof mij nou maar als ik zeg dat het een zware bevalling was en dat we ons diverse keren hebben afgevraagd of we hier nog mee door moeten gaan. Wat vooral behoorlijk veel impact heeft gehad en heel wat negatieve energie heeft opgeslurpt was "het gevalletje Heiloo". Daar zijn wat uurtjes in gaan zitten zeg, het is maar goed dat ik die niet heb bijgehouden.

En het krijgt allemaal nog een staartje want in de komende Gemeenteraad vergadering wordt "de zaak" ook nog behandeld, met name ook de reacties die op internet stonden. Daar kwam de gemeente Heiloo namelijk niet erg positief ter sprake. Al met al een gemiste kans voor Heiloo om zichzelf te profileren en als gemeente goed voor de dag te komen door zich hiervoor in te zetten en te laten zien dat ze het beste voor hebben met deze kwetsbare doelgroep. In plaats daarvan kozen ze er voor om te buigen voor een viertal actievoerders die tegen waren en het individuele belang belangrijker vonden dan het maatschappelijk belang. Schreeuwers en negatieveling krijgen tegenwoordig meer voor elkaar dan degene die de regels volgen. Welkom in 2019. Maar genoeg daarover, laten we het eens over leuke dingen hebben. Op vrijdag waren we al aanwezig op de locatie om de eerste

voorbereidingen ter plaatse te treffen. De patatwagen werd gebracht en op z'n plaats gezet, stoelen in de grote zaal gezet, Odette en Ben reden het sponsorrondje om al het etenswaar bij diverse adressen op te halen en Soraya en Thirza versierden de binnen en buitenboel om het wat feestelijker te maken. En overal tussendoor liepen de bewoners waarvan enkele al behoorlijk gespannen waren. Pieter is overdag de beheerder van de bar, aan

hem heb ik officieel de eerste pet overhandigd en wat was ie er blij mee. Hij heeft de hele middag zitten stralen. Plekken zoeken waar de inschrijftafels voor de chauffeurs en motorrijders komen te staan, de dranghekken voor de patatkraam om de toestroom te reguleren (jaja, ook wij

Pieter met z'n nieuwe pet

doen aan crowdmanagement) en nog wat parkeerplekken voor ruim 100 motoren en de Amerikaanse politie. Johan had de kraan van Schol al neergezet en was bezig de vlaggen uit de knoop te halen en aan elkaar te knutselen. Peter en Stuart waren overal tegelijk bezig en Dennis had de pallets voor de pallettrappen neergezet en was bezig met het stapelen. Alles liep gesmeerd, iedereen deed wat en zag ook wat er moest gebeuren. Goud waard zulke vrijwilligers. Aan het eind van de middag begon de honger op te spelen en werd het de hoogste tijd om de frituurkar eens uit te proberen. Je moet er tenslotte wel zeker van zijn dat je iets lekkers aanbiedt. Gezien het tempo waarmee de snacks aftrek vonden konden we stellen dat het allemaal goedgekeurd was. Na de maaltijd was het tijd om de tasje voor de chauffeurs te vullen, een klusje dat ook in no-time geklaard was vanwege het velehandenmakenzwaarwerklicht-principe. Voor we het wisten stonden er ruim 100 plastic zakken klaar gevuld met nootjes, nog meer nootjes, pennen, sleutelkoordjes, blocnootjes en niet te vergeten de door de bewoners zelfgemaakte medailles.

Dag 1 konden we afsluiten, er was ontzettend veel gedaan en we waren er klaar voor.

Dag 2: T-Day

Ja dat betekent gewoon Truckrundag maar het klinkt een stuk flitsender toch? Maar noem het hoe je wilt, het feest blijft hetzelfde. De dag begon met koffie met appelgebak, om 7 uur 's morgens. Geen gewone appelgebak maar gebakken door de bewoners zelf dus extra lekker.

Meteen na de laatste kruimel kwam iedereen in actie. In de kleine zaal werden in een recordtempo een kleine 600 broodjes belegd voor de lunchpakketten en op de parkeerplaats werden de vlaggen in de kraan gehezen. De laatste werkoverleggen werden gevoerd, porto's uitgedeeld, verkeersregelaars op het terrein kregen instructies, inschrijftafels ingericht, kortom iedereen was bezig. As 'n geoliede masjien m'neer. De chauffeurs

kwamen in kleine groepjes binnen en vulden langzaam het plein. Bij de inschrijftafel konden ze zich melden voor de rijtijdenonthefing en kregen ze hun goodiebag én een petje voor de bijrijder. Er kwamen ook steeds meer motorrijders bij dus het duurde niet lang of er heerste een gezellige drukte. De muziek werd verzorgd door Bert en ik zag onze grote vriend Nico (bijrijder) zelfs dansen en dat wil wat zeggen. De muziek was even niet hoorbaar toen de USA cops arriveerden maar dat is ook een van de redenen dat ze mee rijden, het publiek wakker schudden. Na de gebruikelijke toespraken kon het instappen beginnen. De mannen van Duyvis, Jay en Jeffrey zorgden zoals gewoonlijk weer dat alle rolstoelgebruikers in de wagen getild werden, Thirza en Soraya hadden ieder op een pallettrap post gevat en zorgden daar voor een vlotte doorstroming. En volgens mij hielp dat wel want na anderhalf uur konden we vanaf de Duitslandlaan het vertreksein geven. Eén van de bewoners, Johan, vierde vandaag zijn 60ste verjaardag en voor hem hadden we een speciaal plekje in de voorste truck, de grote

Johan was erg in zijn nopjes met zijn verjaarscadeautje

Kenworth van Ernst. En wat was ie er blij mee. Het begin van de route ben ik vooraan blijven rijden om het ook eens van die kant te zien. Vlak na het eerste bord "niet toeteren" ben ik op het fietspad gaan staan om overtreders op te sporen. Maar die waren er niet, het leek wel een stille tocht. Ook op de andere twee plaatsen waar niet getoeterd mocht worden, duidelijk gemaakt door Eline die met een mobiel "niet toeteren" bord stond te zwaaien

was het echt stil. Compliment aan de chauffeurs! Hier hebben we weer punten mee gescoord. In Egmond stond de stoet enige tijd stil vanwege een ambulance die ook zijn werk moest doen, samen met de spoorbomen in Castricum die 4 keer dicht gingen was dit het enige oponthoud die we gehad hebben. We waren naar mijn idee wel wat later terug dan voorgaande keren maar dat komt natuurlijk omdat we een stuk hebben omgereden om Heiloo heen. Het uitstappen ging ook in een recordtempo en voor we het wisten zat iedereen al te eten want de bakploeg draaide op volle toeren in de frituurkar. In de bakpan tegenover de patatkar lag 35 kilo kipshoarma te sudderen en die ging tot de laatste snipper op, die broodjes warm vlees kon je dus wel een groot succes noemen. Ondertussen stond er een geweldige band (Southend 68) de sterren van de hemel te spelen. Live muziek zorgt toch altijd voor een beetje extra sfeer, zeker als er zoals nu goed gespeeld wordt.

Aan alles komt een eind en zoals alles op deze dag ging ook het opruimen in een turbo-tempo. Een uur later waren we klaar, alleen

Nico kon nog net even poseren voordat ie begon te dansen

de frituurolie moest nog even afkoelen want om nou olie van bijna 200°C af te tappen is wel een behoorlijke uitdaging.

Dag 3: Te dee after

's Morgens om 7 uur zouden René en ik de frituurpannen aftappen en schoonmaken. Eén van ons had zich verslapen, ik noem geen naam maar ik was het niet. Odette en Ben waren er ook om de koelwagen op te halen. De olie aftappen is iedere keer weer een dingetje, drie pannen met olie en vijf kranen die in een speciale stand ten opzichte van elkaar moeten staan. Na een uurtje klooiën waren de pannen leeg en schoon, precies op tijd want de verhuurder kwam 'm al ophalen. Nog even een bakkie koffie en het zat er weer op. De zwarte Mercedes waar René mee reed moest nog even afgetankt worden dus ik zou achter 'm aan rijden naar Wormerveer. Ik zie 'm in Heemskerk linksaf gaan en ik dacht nog wat een rare route. Vlak voor het tunneltje in Uitgeest zag ik pas dat ik achter de verkeerde Mercedes aan reed.

En wie wil ik allemaal bedanken? Gewoon iedereen die op het terrein aanwezig was, voor de hulp of voor de aanwezigheid. Ook de vrijwilligers van de EHBO die ieder jaar weer, hopelijk voor niets, aanwezig zijn. De VKRC met Salo (en collega waarvan ik de naam niet meer weet, sorry) want professionele Verkeersregelaars heb je nu eenmaal ook nodig. De USA cop-cars, blij dat jullie er weer bij waren. Alle vrijwilligers van de Harteheem voor jullie hulp op alle fronten. Elrik voor het schieten van bijna 2000 foto's die ik allemaal uit mag zoeken. En niet te vergeten de politie die met maar liefst 5 motoren aanwezig waren, top mannen. Ben ik nog iemand vergeten? Vast wel, excuses daarvoor, maar wel bedankt voor je hulp.

Last maar zeker not least een speciaal woord van dank voor Dorothee en Thessa van de Harteheem want deze kanjers hebben een berg werk verzet in de voorbereiding, de inschrijving van de rijders en hebben de vergunningaanvraag met alle bijbehorende rompslomp voor hun rekening genomen en nog veel meer maar dat is teveel om op te noemen. Jullie zijn echt geweldig.

En tegen mijn mede organisatoren zou ik willen zeggen: We hebben het wéér geflikt!

Groetjes,
Melgert.

